

MIJN ZUSJE
Een verhaal voor Jongens en Meisjes
door
BETSY

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

M I J N Z U S J E.

E E N V E R H A A L

D O O R

B E T S Y .

N I J K E R K
G. F. CALLENBACH.
=

I.

Zoo'n jongen ben ik ook geweest," sprak Willem B. bij zich zelve, terwijl hij even zijn pen liet rusten waarmee hij zijn latijnsche vertaling zat te schrijven, en voor de verandering eens naar buiten keek; bij welke gelegenheid zijn oog op een paar kleine jongens viel, die lustig aan het stoeien waren op den landweg, waarop het raam van zijn kamer uitzicht gaf. „Ja, zoo'n jongen ben ik ook geweest. En nu al vijftien! Ik kan het haast niet gelooven. Oom zegt: „Je bent er anders lang genoeg voor;” en daar moet ik den goeden man gelijk in geven, want ik heb veel van een lantaarnpaal. Neef Koos, die haast twintig is, is nog niet eens zoo groot als ik. De nieuwe tuinman heeft mij zelfs al heel deftig „mijnheer” genoemd, zeker uit eerbied voor mijn lengte; en toch, in weerwil van die deftigheid, voel ik mij nog veel meer kwajongens- dan mijnheerachtig.

Nu, zoo heel lang ligt hij ook nog niet achter mij, die gulden tijd, waarvan een dichter eens zong: *Hoe zalig wien de jongenskiel, Nog om de schouders glijdt*; al had ook in mijn jongensjaren die ouderwetsche kiel reeds lang plaats gemaakt voor de meer nieuw-modische blouses en tricot buisjes.

't Is maar jammer dat de meeste geblousede en gebuisde jongens de zaligheid van dien tijd pas gaan beseffen als hij voor hen voorbij is. Zoo gaat het mij ten minste. Ik weet nog goed hoe jaloersch ik was op neef Koos, toen ik hem voor het eerst met een cigaar en een echt horloge zag; en hoe ik altijd verlangde gauw groot te wezen, om mij aan tafel zelf te kunnen bedienen, en iederen avond „met de groote menschen gelijk” naar bed te kunnen gaan.

En nu die tijd zoo ongemerkt gekomen is, nu zie ik dat dit alles, tot het echte horloge toe, — ik ben er op mijn laatsten verjaardag, dank zij mijn goede oom en tante, tot mijn blijdschap een rijk geworden, — nu zie ik, zeg ik, dat dit alles toch niet in staat is om een vijftienjarig jongmensch, die er soms met een zucht aan denkt hoe hij nog zal moeten blokken eer hij door zijn laatste examen is, zijn echte, onbezorgde, te weinig gewaardeerde jongensvrijheid en blijheid terug te geven. Nu kan ik evenzeer de jongens met hun hoepels en vliegers benijden, als eens mijn neef Koos met zijn horloge en cigar. Als ik een broertje had, ik geloof zeker dat ik nog met hart en ziel, en dat niet alleen voor *zijn* plezier, een mooien voor hem maken zou, en hem helpen oplaten er bij; want die kunst versta ik, al zeg ik het zelf. Nu ik zoo groot geworden ben, staat zoo iets voor mij alléén natuurlijk te gek. Nu heb ik Grieksch en Latijn om mij mee bezig te houden; vloeipapier en stijfspot behooren tot het verleden.

Jongens, wat waren ze mooi, die groote vliegers, die ik zelf maakte! Veel mooier dan die je zoo kocht. Maar ik besteedde er ook alle moeite aan; soms meer dan aan mijn schoolwerk, dat ik, in vertrouwen gezegd, wel eens afroffelde om maar gauw aan het plakken te komen. En wat stonden ze goed! Niet een die er duikelde. Kijk, ik kan nog schik hebben als ik er aan denk.

Maar nooit kan ik dien goeden kindertijd voor mijn verbeelding terugroepen, zonder daarbij in de eerste plaats aan mijn lief zusje te denken, die trouwe deelgenootte van mijn vreugde en smart, die, al was zij een meisje, toch altijd zulk een aardig, vroolijk speelgenootje voor mij was, en zonder wie ik niet half zoo gelukkig, en zeker nog veel ondeugender zou geweest zijn dan ik soms was. Ach, dat wij zoo vroeg van elkander moesten scheiden! Wij hielden zoo veel van elkaar; en ik voor mij had een zusterlijke terechtwijzing soms zoo hard noodig.

Niet dat mijn zusje moedertje over mij speelde, of een wijsneuzig zedepreekstertje was; het lijkt er niet naar! Maar zonder dat zij het zelve wist of wilde, gaf zij mij dikwijls lessen die ik nooit vergeten zal, en oefende zij een invloed op mij uit, waarvoor ik immer dankbaar zal zijn.

Emma heette mijn zusje, en ik was er niet weinig trotsch op dat zij, evenals ik, een koninklijken naam droeg. Ik ben van jongs af een Oranjeman in mijn hart geweest. Als bewijs hiervan diene, dat, toen mijn vader mij op zekeren morgen de heugelijke tijding bracht dat ik nog een zusje gekregen had,

mijn eerste vraag was, of dat nu Wilhelmina mocht beetten. Helaas, het kindje heeft nooit een naam noodig gehad. Toen het nog maar enkele dagen op de wereld was, stierf onze lieve moeder; en het kleine zusje, als zag het er tegen op om zonder moeder het pas begonnen leventje voort te zetten, volgde haar nog geen week later.

Emma was toen vijf en ik zeven jaar oud; maar ik herinner mij nog goed wat een treurige tijd dat was, en hoe onze kortstondige blijdschap over het nieuwe zusje al spoedig in een dubbele droefheid veranderde.

Een paar jaren later verloren wij ook onzen goeden vader, dien ik na moeders dood nooit meer recht vrolijk heb gezien; en toen kwamen wij bij oom en tante in huis, hier op dit vriendelijk buitentje, dicht bij het dorp A., waar oom notaris is, en waar ik nog altijd, evenals nu, mijn vacantie doorbreng, sedert ik de dorpschool met het gymnasium verwisseld heb.

Het buitenleven beviel ons best; en toen wij na eenigen tijd ook aan vaders afwezigheid gewend waren, — *wat* wij in onze ouders verloren hadden beseften wij nog niet, — gevoelden wij ons bij oom en tante, in wie wij liefdevolle en trouwe verzorgers vonden, geheel thuis. Wij konden ons hier buiten veel vrijer bewegen dan in de drukke straten van de groote stad waar wij van daan kwamen; en tante vond dat onze wangen, door al die beweging in de open lucht, er al spoedig even frisch begonnen uit te zien als de rozen in den tuin. Na de schooluren waren we dan ook meestal buiten; en daar oom en tante zelf geen kinderen hebben, en hun woning een eindje buiten het dorp staat, waren Emma en ik bijna altijd samen.

Het was mijn zusje goed aan te zien dat zij weinig met meisjes omging, en zich altijd met een wilden broer moest behelpen. Zij liep op haar stelten even gemakkelijk als een ooeveaar op zijn lange beenen, en klom in de boomen als een eekhoortje zoo vlug. Oom lachte er om, maar tante vond haar te wild, en achtte het wel eens noodig haar onder het oog te brengen, dat boompje klimmen en dergelijke voor een meisje niet stond. Knikkeren deed ze zoo goed als touwtje springen, en mijn vliegers trokken haar meer aan dan haar poppen.

Niettemin was Emma, bij al haar jongensachtigheid, de zachtheid in persoon, lief en vriendelijk jegens iedereen, hetgeen oorzaak was dat alle menschen evenveel van haar hielden. Zij was, ... maar neen, ik zal geen lijst van haar deugden maken. Liever wil ik eenige voorvalletjes opteekenen, waaruit men haar

kan leeren kennen, en waarmee andere zusjes, die ondeugende broers hebben, ze lezende, wellicht hun voordeel nog kunnen doen. — Ik begin dan straks weer met nieuwen moed aan mijn Latijn.

II.

Zoeven heb ik reeds gesproken van de vliegers die ik maakte, en in het bijzonder dacht ik daarbij aan een pracht-exemplaar, mijn meesterstuk op dat gebied; den grootsten en mooisten die ooit uit mijn handen is gekomen, en dien ik met den eernaam van Koningsvlieger bestempeld had. Hij was van oranje vloeipapier, met rood- wit- en blauwe staart en slingers. Zijn groote oppervlakte was als bezaaid met gouden en zilveren sterren en knipsels, en allerlei plaatjes, die ik voor mijn plakboek gekregen had. Onderaan in de punt stond het Nederlandsche wapen, en in het midden prijkten de beeldtenissen van den Koning en de Koningin, met een gouden kroon er boven, door mij zelf geteekend en daarna zorgvuldig uitgeknipt. Wat lager had ik met opzet een plaatsje opengelaten.

„Wat moet dáár nu komen, Wim?” vroeg mijn zusje, op de open plek wijzende, terwijl zij met bewondering mijn bijna voltooid kunstwerk beschouwde.

„Ja, zie je, Em,” was mijn antwoord, „als het nu goed was, dan moest dáár eigenlijk het Prinsesje komen te staan;” — ons Koninginnetje was toen nog prinses; — „maar,” liet ik er met een bedenkelijk gezicht op volgen, „van haar heb ik geen portret, weet je. Jammer, vin-je-niet?”

„Ja, erg jammer,” bevestigde Emma.

„Jij hebt er wel een,” ging ik voort.

„Meen je vóór in mijn boek? vroeg Emma.

„Ja,” zei ik, „maar dat geef je me zeker niet graag; wel?”

„Ik *kan* het niet geven, want het zit er in vast,” was haar verontschuldigend antwoord.

„O, dat is niets,” hernam ik. „Je kunt het er immers wel uitknippen. Den Koning en de Koningin heb ik ook uitgeknipt van een groote prent.”

„Maar Wim!” riep Emma, verschrikt bij de gedachte haar mooi prentenboek te moeten schenden. „Dat mooie boek, dat ik van tante gekregen heb! Daar kan ik het toch niet uitknippen. Wat zou tante dan wel zeggen? Een prent is nog heel wat anders dan een boek.”

In mijn hart moest ik mijn zusje gelijk geven; maar ik vond nu eenmaal dat de beelden van ons lief Prinsesje op mijn koningsvlieger niet ontbreken mocht; en om er dus een mouw aan te passen, zei ik: „Nu ja, maar tante heeft je het boek immers voor je plezier gegeven; en als je het nu prettig vindt er de plaatjes uit te knippen, waarom zou je het dan niet mogen doen? Denk je dat het tante wat schelen kan of er een plaatje meer of minder in je boek staat?”

Emma scheen mijn redeneering nog al juist te vinden. Zij bracht er ten minste niets tegen in, en bleef aarzelend staan.

„Of doe je 't liever niet?” vroeg ik.

„Zou jij het graag hebben?” was haar wedervraag.

Nog spijt het mij dat ik zelfzuchtig genoeg was om „Ja” te zeggen, en mijn zusje niet tegenhield toen zij terstond daarop de kamer verliet om aan mijn wensch te voldoen. Maar ik, die, — met schaamte zij het gezegd, — tamelijk slordig op mijn boeken was, besepte toen niet hoe groot de opoffering was, die mijn net zusje zich voor mij ging getroosten.

Toen zij wat lang wegbleef, en ik eens ging kijken wat zij deed, vond ik haar met haar boek in de ééne, en een schaar in de andere hand, blijkbaar nog in tweestrijd, bij de tafel in de huiskamer staan. Het scheen haar bepaald niet goed over haar hart te kunnen er de schaar in te zetten; maar nauwelijks had zij mij bemerkt, of zij nam een kloek besluit, en knipte er vlug met haar kleine vingers het begeerde plaatje uit, dat zij mij daarop met een blik van groote zelfvoldoening toereikte.

„Je bent een goede zus,” zei ik, mijn arm om haar hals slaande, en haar een hartelijke kus gevende. „Ik ga het er dadelijk opplakken. Je zult eens zien hoe mooi het staat.”

Terwijl ik hiermede boven bezig was, hoorde ik dat Emma, die nog beneden was gebleven, door tante beknord werd. Ik had een voor gevoel dat het om het verminkte boek, en dus door mijn schuld was; daarom ging ik eens even aan de trap luisteren, en ving nog juist de woorden op: „Wat heb je er nu aan om er dat zoo goeds moeds uit te knippen? Had je nu niets beters te doen terwijl ik even uit was? Als ik geweten

had dat je zóó met je boeken leven zoudt, had ik het zeker niet voor je gekocht."

Ik verwachtte niet anders dan dat Emma vertellen zou, hoe ze er toe gekomen was, de schendende hand aan haar prentenboek te slaan, en mij als den hoofdschuldige zou aanwijzen. Maar toen ik geen enkel woord van haar hoorde, en ik daaruit bemerkte dat zij liever zelf de schuld wilde dragen dan mij verklappen, vloog ik de trap af, en vertelde tante alles net zoo als het was.

Natuurlijk kwam de bestraffing nu in dubbele mate op mijn hoofd neer, en ik gevoelde dat ik zulks verdiend had. Tot straf mocht ik dien middag mijn kunstprodukt niet oplatzen, en teleurgesteld ging ik naar boven, om het tot den volgenden dag weg te bergen, en mijn snippers op te ruimen, gevolgd door mijn edelmoedig zusje, wie de tranen in de oogen stonden, uit puur medelijden met haar ondeugenden broer.

III.

Een frissche wind bracht den volgenden morgen de takken van den kastanjeboom in beweging, die vlak voor het raam van mijn kamertje stond.

„Prachtig vliegerweer!” dacht ik; en zoodra ik dien middag mijn schoolwerk af had, gingen Emma en ik er met den vlieger op uit. Stadig aanvaardde hij ter bestender plaats zijn luchtreis, schitterende in de zon, terwijl zijn lange staart hem in sierlijke bochten nazweefde. Hij steeg al hooger en hooger, en werd hoe langer hoe kleiner in onze oogen, die hem onafgebroken op zijn tocht door het luchtruim volgden. Emma beweerde in groote opgetogenheid dat nog nimmer een vlieger zóó hoog had gestaan, en herhaalde telkens: „Nu zou je niet zeggen dat hij zoo groot was, Wim!”

Helaas, het einde van zijn loopbaan was niet zoo roemrijk als het begin. Bij het inhalen toch kwam hij in aanraking met den top van een hoogen boom, die op een stuk land stond, waarvan wij door een breede sloot gescheiden waren.

Terwijl Emma allerlei klaagliederen aanhief, deed ik mijn best hem door behoedzaam trekken los te krijgen; doch met geen ander gevolg dan dat het dunne touw eindelijk brak, en mijn arme vlieger, gescheurd en gehavend, hangen bleef tusschen de bovenste takken van den boom, waar hij met geen mogelijkheid te bereiken was.

„Lekker! Lekker!” klonk het op eenmaal achter mij, terwijl ik, geheel verslagen, bezig was het afgebroken touw op te winden.

Ik behoefde niet eens om te zien om te weten van wien die stem kwam; want ik wist dat geen mijner dorpsgenooten zich in mijn leed verheugen zou dan Gerrit Boon, bij mijn weten de eenige, die mij een kwaad hart toedroeg, omdat ik hem den bijnaam van *goudvisch* bezorgd had, wegens de overeenkomst in kleur tusschen die beestjes en Gerrits haar.

Toch wendde ik onwillekeurig het hoofd naar den kant van waar het geroep kwam, en bespeurde nu, op eerbiedigen afstand, den rooden raagbol van genoemden Gerrit Boon, die mij met een valschen lach uit al zijn macht stond uit te slapen.

Ik verkeerde op dat oogenblik in een stemming, waarin ik zóó iets allerminst verdragen kon. Ik werd dan ook in één woord woedend, stopte mijn klos touw in Emma's hand, en zette mij op hetzelfde oogenblik in beweging om den jongen, die mij in mijn ongeluk nog zóó durfde sarren, eens duchtig af te ranselen.

De ander zorgde natuurlijk dat hij weg kwam; maar mijn lange beenen zouden hem spoedig ingehaald hebben, zoo niet mijn vredelievend zusje, die maar al te goed begreep wat ik van plan was, en de gevolgen er van overzag, voor hem in de bres gesprongen ware.

„Och, Wim,” riep zij, mijn arm grijpende, op smeehenden toon, „laat hem maar loopen! Och toe, doe hem nu maar niets!”

Ik was evenwel te boos om naar haar te luisteren; en toen zij mij niet gauw genoeg losliet, stiet ik haar weg, waardoor zij viel, en op haar knie terecht kwam.

Zóó had ik het echter niet gemeend. Oogenblikkelijk keerde ik mij om, om mijn zusje weer op de been te helpen; maar dit oponthoud bracht mij nog veel meer uit mijn humeur, wíl het mijn tegenpartij gelegenheid gaf, zich weer zooveel verder buiten mijn bereik te stellen. Ik gaf mijn vervolgingsplan nu maar geheel op, en koelde verder mijn drift aan Emma, door haar vrij onzacht toe te voegen: „Lig je? Het is je eigen schuld, akelige meid! Dat heb je nu voor je bemoeizucht.

Waarom laat je me dan ook mijn gang niet gaan? — Heb je je pijn gedaan?" vervolgde ik wat minder barsch, toen ik zag dat de waterlanders te voorschijn kwamen.

Emma schudde van neen, — kleinzeerig was zij in het geheel niet, — en dus had ik alle reden om te gelooven dat mijn ruwe spreken, en niet de val oorzaak van haar tranen was.

"Kom Emmie," troostte ik nu, "huil maar niet. Ik meende het zoo kwaad niet; maar ik was ook zoo boos op dien leelijken goudvisch, en had hem zoo graag eens een flink pak rammeling gegeven. En je begrijpt, Em, dat het voor een grooten broer," — als elfjarige jongen gevoelde ik mij zeer ver verheven boven mijn zusje, die twee jaren jonger en een heel stuk kleiner was, — "dat het voor een grooten broer toch niet aangaat, zich door zijn kleine zusje de wet te laten stellen?"

"Dat wil ik ook niet, Wim," sprak Emma op haar gewonen zachtzinnigen toon. "Ik vind het alleen maar zoo naar als je kwaad doet. Dan ben ik altijd bang dat je niet in den hemel komt."

"Kwaad doet," herhaalde ik. "Denk je dan dat ik kwaad doe met zoo'n gemeenen aap zijn verdiende loon te geven?"

"Ja, zeker," zei Emma beslist; "er staat immers in den Bijbel dat wij geen kwaad met kwaad vergelden mogen. Oom zei gisteren nog dat de Heere Jezus dit ook nooit gedaan heeft, en dat *wij* het dus ook niet mogen doen. Weet je nog wel?"

"Maar wat hoeft zoo'n goudvisch zich ook met mij te bemoeien?" riep ik, door deze gedachte opnieuw ontstemd.

"Wel, dat komt omdat jij begonnen ben om hem „goudvisch" te noemen," verzekerde Emma, die altijd heel onpartijdig was. „Als jij dat niet gedaan had, geloof ik zeker dat hij tegen jou ook zoo onaardig niet zou zijn. Ik vind het ook niets lief om iemand zoo'n bijnaam te geven."

"Nu, goudvisschen zijn wat aardige diertjes," zei ik. „Die naam is eigenlijk nog veel te mooi voor hem."

"Maar het is voor hem toch een scheldnaam," hernam Emma, „en dien zou *jij* ook niet graag hebben."

"Ik ben ook niet rood, Em," zei ik.

"Neen," zei Emma, terwijl zij lachend naar mijn hoofd keek, als trachtte zij zich voor te stellen hoe ik er *dan* uit zou zien; „maar Gerrit kan niet helpen dat hij het wèl is. En wat komt het er ook op aan, welke kleur iemands haar heeft. Ik vind rood wel een aardig kleurtje."

"Ik ook," zei ik. „Ik heb immers pas gezegd dat goudvisschen aardige diertjes zijn."

„Als het maar niet altijd zoo in de war zat,” ging Emma voort, nog altijd met het oog op Gerrits haar. „Dat kan hij wèl helpen, zie je; en *dat* maakt het nu eigenlijk leelijk. — Maar zeg, Wim,” liet zij er op volgen, „spijt het je erg van je vlieger?”

Ik wilde mij groot houden, en antwoordde: „Och, ik zal wel weer een anderen maken; ik heb nog vloeï genoeg. Het spijt mij het meest van je boek. Dat heb je nu voor niets bedorven.”

„Niet heelemaal voor niets,” zei Emma.

„Neen,” zei ik, „maar véél scheelt het toch niet. Weet je wat ik doen zal, Em? Ik zal mijn zakgeld besparen, en een nieuw voor je koopen. Is het goed?”

„Wel neen, dat hoeft niet,” was haar antwoord. „Hou jij je geld maar, hoor Wim. Maar ik weet wel dat ik nooit meer een plaatje uit mijn boeken knip. Tante was er boos om.”

„Neen, Em,” zei ik, „je moet het maar niet meer doen. 't Was leelijk van me, dat ik het je aangeraden heb.”

„Maar je wist ook niet dat het niet mocht,” zei Emma vergoelijkend.

Mijn geweten verweet mij dat ik het wèl wist; doch om niet in Emma's achting te dalen, sprak ik dit niet uit.

Mijn verongelukte vlieger bleef op onze verderen terugweg het eenig onderwerp van ons gesprek. Emma ging in gedachten haar ganschen prentenschat na, en zocht er, met de grootste vrijgevigheid, alle uit, die, zonder tantes misnoegen op te wekken, dienen konden om zijn toekomstigen plaatsvervanger te helpen opsieren; terwijl ik in stilte het ernstig voornemen opvatte, om in het vervolg te trachten, evenals mijn zusje, van iedereen het beste te denken; en tevens wat meer de spreuk in beoefening te brengen: *Wat gij niet wilt dat u geschiedt, Doe dat ook aan een ander niet.*

IV.

Weinig dacht ik, toen ik mijn koningsvlieger maakte, dat hij zulk een nasleep zou hebben. Ik bedoel hier niet zijn langen staart, maar Emma's val, die lang niet zoo onschuldig was, als ik eerst meende. Een dag of wat later

toch kreeg zij pijn in haar knie, en daarna in haar heup, en wel zóó erg, dat zij op dat been in het geheel niet staan kon. De dokter vroeg dadelijk of zij gevallen was; en toen ik tante zachtjes tegen oom hoorde zeggen: „Als het maar geen heup-ziekte wordt,” sloeg mij de schrik om het hart; want op het dorp kende ik een jongen, die al maanden lang aan zulk een ziekte leed, en van wien ik al veel narigheid gehoord had. „O,” dacht ik, „als het met mijn zusje nu ook zoo eens gaat! En dan te moeten denken dat het mijn schuld is, omdat ik haar in mijn drift dien ongelukkigen duw gegeven heb!”

Deze gedachte maakte mij zoo benauwd, dat ik er 's avonds niet door in slaap kon komen, en er den heelen nacht van droomde. Ik kreeg een hekel aan mijzelf omdat ik zoo driftig geworden was; en aan Gerrit Boon, die het mij door zijn plagen gemaakt had; ja, zelfs aan mijn mooien vlieger, die de eerste onschuldige oorzaak van alles was.

Emma moest beginnen met de eerste dagen te blijven zitten, en zich te laten wrijven, wat zij heel geduldig toeliet, hoewel het haar veel pijn deed. Het was een heele beproeving voor het arme kind, gezond van harte te zijn, en toch den heelen dag op een stoel te moeten zitten, en dat in de vacantie en bij mooi weer. En *mijn* verdriet was niet minder groot, omdat ik mijzelf als de oorzaak van het *hare* moest beschuldigen.

Uit Emma's mond echter hoorde ik die beschuldiging nooit. Integendeel, het lieve kind deed haar best om het mij uit het hoofd te praten, als ik er over begon; en toen zij bemerkte dat ik erg bezorgd was over haar been, zei ze: „Wim, je hoeft heusch niet zoo ongerust te zijn; de lieve Heer zal mij wel weer gauw beter maken, want ik heb het Hem gevraagd.”

„Maar Emma,” zei ik, „de Heer doet toch niet altijd alles wat wij vragen; want wij kunnen wel eens wat vragen wat niet goed voor ons is, en dan verhoort de Heer ons niet. En als de Heer het nu eens nodig vond, je lang een zeer been te laten houden, dan . . . .”

„O ja, dat weet ik,” viel Emma mij in de reden. „Maar ik geloof zeker dat de Heer dit niet nodig vindt, en dat Hij mijn gebed dus wel verhooren zal. — Je weet toch wel, Wim, toen je laatst op school je les niet kende, liet de meester je voor je straf nablijven om haar te leeren; maar zoodra je haar kende, was de straf uit, en kon je naar huis gaan. Dat kwam mij van morgen in eens in mijn gedachten toen ik je tegen tante hoorde zeggen, dat het je zoo speet dat ik gevallen was, en

dat je den Heer gebeden had, je te leeren niet meer zoo driftig te zijn. Toen dacht ik, „die pijn in mijn been moet Willem zeker leeren om niet meer zoo gauw boos te worden. Dat is dus ook een les voor hem; en nu hij die graag leeren wil, zal de lieve Heer wel net doen als meester, en hem niet langer straffen. Want zie je, Wim, ik weet wel dat je toch veel van me houdt, al ben je soms boos op me; en dat je 't heel akelig vindt, dat ik nu niet loopen kan. En daarom geloof ik nu, dat ik weer gauw beter zal zijn.”

Emma's toespraak had mij geheel opgefleurd, want ik had alle reden om te vertrouwen dat haar geloof niet beschaamd zou worden. Ik had dit reeds meermalen bij ondervinding gehad. Zoo was het b. v. eens gebeurd dat tante, wat zelden het geval was, erge hoofdpijn had, en daarom na het eten wat op de canapé was gaan liggen. Wij mochten nog een poosje in den tuin spelen; maar Emma, die niet kon aanzien dat iemand pijn had, zei mij, dat zij eerst den Heer wilde vragen om toch tante's hoofdpijn weg te nemen. Dit deed zij dan ook; doch niet om, gelijk soms met veel menschen het geval is, er verder niet meer aan te denken dat zij iets van den Heer gebeden had; neen, zij wachtte bepaald op een antwoord, en liep al heel gauw eens naar binnen, om tante te vragen of de hoofdpijn over was. Tante kon haar nog geen ja antwoorden, maar zij liet zich hierdoor niet ontmoedigen, evenmin als de profeet Elia, die niet ééns, maar *zeven*maal zijn knecht uitzond om te zien of de regen, waarom hij gebeden had, nog niet in aantocht was. Toen zij voor de tweede maal ging kijken, was tante ingedut, en ging ze dus maar weer stilletjes heen.

Maar veel rust had zij niet. Telkens brak zij haar spel af met de woorden: „Ik moet nog eens even naar tante,” en telkens kwam zij terug met de boodschap dat tante nog al sliep.

„Je moest nu maar eens een goed poosje wachten vóór je weer naar binnen gaat, Em,” zei ik. „Je zult tante nog wakker maken als je zoo in- en uitloopt.”

„O neen,” was haar antwoord, „ik loop heel zachtjes op mijn teenen.” Maar toch volgde zij mijn raad, en ging nu alleen af en toe maar eens door het raam van den tuinkamer kijken.

Zoo was er bijna anderhalf uur verlopen, toen ik op eens hoorde: „Tante is wakker, Wim! Kijk; tante zit!” En meteen liep zij naar binnen met den uitroep: „Wat hebt u geslapen, tante?”

„Ja, dat merk ik,” zei tante. „En lekker geslapen ook. Mijn heele hoofdpijn is over.”

Met een zegevierend lachje zag Emma haar aan, terwijl zij zeide: „Ik wist wel dat het gauw over zou gaan, tante. Ik heb er den lieven Heer om gevraagd, weet u.”

Op een anderen tijd werd er, na een langdurige droogte, een bidstond om regen gehouden. Oom en tante gingen ook naar de kerk, en Emma en ik mochten mee.

„Maar kind,” riep tante, toen wij gereed stonden om heen te gaan, en zij zag dat Emma haar parapluetje in de hand had, „hoe kom je er aan om een parapluie mee te nemen met dat prachtige weer?”

„We gaan immers om regen bidden, tante,” was Emma's antwoord.

Ik zag dat er een lachje op tantes gezicht kwam, maar zij zeide niets, en liet Emma stil haar gang gaan. Zelf nam zij er echter geen mee.

En wat gebeurt? Toen de kerk uitging, was er van het heldere zonnetje niets meer te zien. De heele lucht betrok, en het duurde niet lang of er vielen dikke druppels, die weldra aangroeyden tot een stevige bui, waartegen niemand van de kerkgangers zich beschermen kon dan mijn zusje, de eenige die een parapluie meegenomen had.

„Was het nu nog maar een kwartiertje langer droog gebleven,” zei een deftige boerin, die achter ons liep. „Ik heb pas een nieuwen hoed op.”

„Ik had het ook wel mogen lijden,” sprak een tweede, die naast haar ging, „want ik heb mijn beste japon aan, en die kan niet tegen nat.”

Met een verwonderd gezicht draaide Emma haar hoofdje om, en zag zij de beide spreeksters aan, en wendde zich toen tot tante met de vraag: „Begrijpt u dat, tante? Die menschen zijn naar de kerk gegaan om te bidden om regen, en nu de regen komt, pruttelen zij er om. Waarom hebben zij dan geen parapluie meegenomen, als ze bang zijn om nat te worden. Of zouden ze gedacht hebben, dat de Heer ons gebed niet verhooren zou?”

Ik herinner mij niet recht wat tante hierop antwoordde; maar later heeft zij deze geschiedenis meer dan eens aan anderen verteld, natuurlijk als Emma er niet bij was; en eens hoorde ik haar daarbij zeggen: „Iedereen stond verwonderd over die oogenblikkelijke gebedsverhooring, waarop blijkbaar niemand

gerekend had dan dat ééne kind. Maar ik voor mij ben er zeker van, dat juist ter wille van dat kind die verhooring niet kon uitblijven; want zulk een oprecht, eenvoudig geloof beschaamt de Heer nooit.”

V.

An dit alles denkende, had ik alle hoop dat Emma ook thans in haar verwachting niet teleurgesteld zou worden; en dat was ook zoo. Na enkele dagen begon de pijn in haar been reeds veel minder te worden. Zij kon er zelfs al op staan; maar voorzichtigheidshalve mocht zij er toch de eerstvolgende dagen nog niet op loopen.

Als de bewerker van haar leed rekende ik mij dubbel verplicht om mijn zusje het in huis zitten zoo aangenaam mogelijk te maken, en dit kon ik het best doen door bij haar te blijven, en haar bezig te houden. Maar zij was in het geheel niet zelfzuchtig; en hoezeer ook op mijn gezelschap gesteld, wilde zij toch volstrekt niet dat ik om harentwil aldoor binnen zou blijven. Oom en tante vonden dit ook niet goed voor me, omdat ik zoo gewoon was veel buiten te zijn; en Sultan, onze groote hond, die ons altijd overal naliep, had er allerminst vrede mee.

Den eersten dag den beste dat ik dus zonder mijn zusje een wandeling ging maken, deed ik al weer iets, waar ik naderhand spijt van had. Bij den ingang van het dorp namelijk zag ik Gerrit Boon voor mij uitloopen, en aanstonds kwam de oude wraakzucht weer bij mij op.

„Wacht, leelijkert,” dacht ik, „er zit voor jou nog wat in het vat.” Ik wilde ditmaal echter niet persoonlijk met hem afrekenen, maar vond het geschikter er Sultan op uit te sturen, die de hoedanigheid bezat om ieder, tegen wien hij opgehitst werd, aan te blaffen, soms ook wel bij de kleeren te pakken. Bijten deed hij echter nooit, dat wist ik, want het was een goedig dier; maar hij was jong, en ging meer uit speelschheid dan uit valscheit te werk. Het eenige nadeel, dat de aangevallene van

hem had, was de schrik, en, — 't was niet edel van me, — dien gunde ik den jongen. Aan de spreuk, die ik mij, kort geleden, voorgenomen had na te leven, dacht ik op dat oogenblik niet.

„Pak hem!” riep ik dus, op Gerrit wijzende; en oogenblikkelijk sprong Sultan op zijn doel af, en zette de tanden in de wijde broekspijp van Gerrit, die zich verschrikt losrukte en het op een loopen zette.

Verdere gevolgen had mijn flauwe aardigheid voor het oogenblik niet; maar Sultan vergat niet licht iets; en wie eens op deze wijze kennis met hem gemaakt had, had meer zulke aanvallen van hem te duchten.

Na verloop van een week zag Emma zich uit haar gevangenschap verlost, en droegen haar vlugge beentjes haar weer in alle richtingen den tuin door. Als een vliindertje fladderde zij, in haar licht katoenen jurkje, van het ééne bloemperk naar het andere, om te zien of alles goed gegroeid was, en of er ook nieuwe knoppen aan de rozestruiken gekomen waren, sedert zij ze het laatst gezien had.

Ik was recht in mijn schik mijn vroolijk speelgenootje weer in welstand aan mijn zijde te zien huppelen, en stelde haar heel galant voor, om bij den boer, die een eindje verder woonde, op haar gezondheid een glaasje melk te gaan drinken.

Sultan mocht mee, en liep met groote sprongen af en aan, tot hij, bij het tuinhek gekomen, op eens Gerrit Boon in het oog kreeg, die, met een mand eieren aan den arm, daar juist voorbij ging. Het dier meende zijn plicht te doen door den jongen, evenals de vorige maal, naar de beenen te vliegen; en eer ik nog tegenbevel kon geven, was de aanval reeds geschied, en lag Gerrit, die bang voor hem geworden was, en haastig uit had willen wijken, met zijn eieren lang nit op den grond.

„O, Wim!” riep Emma in groote ontsteltenis, „kijk nu toch eens! Die ondeugende hond! Dat moeten we hem toch afleeren!” En meteen gaf zij Sultan een pak slaag, zóó hard, dat hij er niets van voelde. Maar aan haar oogen merkte hij zooveel te beter dat zij erg boos op hem was; en uit schaamte en schuldbesef droop hij, met zijn staart tusschen zijn pooten, en een schuinschen blik op de kleverige vloeistof, die uit de gebroken eierschalen stroomde, langzaam af; terwijl Emma zijn slachtoffer ging troosten, dat intusschen bezig was op te staan.

„Arme stumper! Je hebt toch, hoop ik, je been niet bezeerd?” vroeg ze medelijdend; want een zeer been scheen haar, sedert de laatste week, het ergste wat te bedenken was.

„Nee, maar mijn eieren!” snikte Gerrit, op de verwoesting aan zijn voeten sturende.

„Waar moet je met al die eieren naar toe?” vroeg Emma.

„Die koopen we op van de boeren, en dan verkoopt vader ze voor zijn eigen in de stad,” bracht Gerrit er met horten en stooten uit.

Ik had mij tot dusver met opzet wat op den achtergrond gehouden, want ik gevoelde maar al te goed, dat ik ook hier weer de schuldige was, en vreesde dat Gerrit dit ook wel begrijpen, en het mij in Emma's bijzijn verwijten zou. Maar de arme jongen scheen te zeer met zijn gebroken eieren vervuld om aan verwijtingen te denken; en wat mij betreft, al mijn vijandschap was op eens in medelijden overgegaan.

„Zijn er veel kapot?” vroeg ik wat naderbij komende.

„Ik weet het niet. Ik heb er honderd gehad,” snikte Gerrit.

„Dan kan je 't wel uitrekenen,” zei Emma. „Kom hier, we zullen eens tellen hoeveel heele er nog zijn.”

Dit zeggende begon zij al de eieren één voor één voorzichtig op het gras te leggen; de heele bij elkaar. Gerrit en ik volgden haar voorbeeld; en nu bleek het dat er negen totaal verbrijzeld, en dertig meer of minder gekneusd waren.

De uitkomst viel Gerrit niet mee. „O, wat zal vader boos zijn!” riep hij schreiend. „En we hebben net zoo'n slechte week gehad. Vader is ziek geweest, en heeft in vier dagen niet kunnen werken.”

„Hoeveel kosten die eieren?” vroeg ik.

„Drie en half ingekocht; maar vader verkoopt ze voor vier centen,” was het antwoord.

Ik rekende uit dat negen-en-dertig maal vier centen, één gulden zes-en-vijftig centen was; geen klein verlies voor luidjes, die toch al moeite hadden om met al hun kinderen aan den kost te komen.

Met leedwezen dacht ik aan mijn ledigen spaarpot, dien ik gaarne in dit geval eens aangesproken had. Emma stond ook eenige oogenblikken in gedachten, trok mij toen een weinig ter zijde, en fluisterde mij in 't oor:

„Ik heb die twee guldens nog, die ik van grootpa voor mijn verjaardag gekregen heb. Ik zal aan tante vragen of ik hem die geven mag. Zou je dat niet goed vinden?”

„En die zou je opsparen voor een tooverlantaarn,” antwoordde ik.

„O, die tooverlantaarn heeft geen haast,” hernam Emma.

„Ik zal later wel weer eens wat krijgen.” En zonder verder over de zaak te redeneeren, ging zij het gebeurde aan tante vertellen, en kwam weldra met haar twee guldens terug, die zij Gerrit met een stralend gezichtje als schadevergoeding in de hand stopte.

Gerrit keek verrast naar de beide geldstukken. Het was te veel, zei hij, want op het dorp had zijn vader ook nog een paar klantjes, wien hij de gekneusde voor half geld verkoopen kon. Maar toen Emma er op aandrong dat hij ze houden zou, en dat zijn vader, wat er te veel was, maar als een vergoeding moest beschouwen voor wat hij door zijn ziekte verzuimd had, nam hij ze dankbaar van haar aan. Zijn vader zou er wel heel blij mee zijn, verzekerde hij, ofschoon hij toch wel vreesde dat er thuis wat voor hem op zou zitten, omdat hij niet beter op zijn eieren had gepast.

„Maar je kunt het immers niet helpen,” sprak mijn zusje geruststellend. „Zeg maar uit mijn naam dat het Sultan zijn schuld is, die wilde hond! Je moet maar niet bang meer voor hem zijn, al maakt hij wat veel beweging. Hij doet heusch geen kwaad. Hij heet Sul, en hij *is* een sul ook; kijk maar.”

Daarop riep zij den hond terug, die druiptastend naderde, en heel gehoorzaam zijn excuus bij Gerrit maakte, door hem zijn grooten poot toe te steken en zijn hand te lekken, welk vriendschapsbetoon de jongen zich maar noode liet welgevallen. Doch de goedige oogen, waarmee het dier hem aanzag, als wilde het zeggen: „Je zult voortaan geen last meer van me hebben,” stelden hem gerust, zoodat hij, toen wij de eieren weer behoedzaam in den mand gepakt hadden, na een hartelijk „bedankje,” onbevreesd zijn weg kon vervolgen.

Emma zag er na het gebeurde, zoo mogelijk, nog gelukkiger nit dan te voren, zeker omdat zij zoo pas anderen gelukkig had gemaakt. Mij had deze ontmoeting weer geheel met Gerrit verzoend. En Sultan, blijkbaar ook in zijn schik dat de vrede hersteld was, haastte zich met zijn lange tong de smakelijke sporen uit te wisschen, die de eieren van Gerrit hadden achtergelaten, en volgde ons toen met vroolijken tred en opgeheven staart naar de woning van den boer.

VI.

Op den schoorsteenmantel in de voorkamer stonden een paar mooie antieke vaasjes van fijn porcelein, welke, volgens oom, die een kenner van oudheden was, groote waarde hadden.

Wanneer de kamer een groote schoonmaakbeurt kreeg, zette tante die vazen altijd zoolang in de kast, uit vrees dat onze Kaatje, de werkmeid, die nog al haastig en daarbij wat hardhandig was, ze anders eens mocht breken.

Nu gebeurde het bij zulk een gelegenheid dat mijn zusje, toen zij iets uit de kast wilde krijgen, bij ongeluk tegen een van die vaasjes stootte, waardoor het omviel en brak. Bleek van schrik kwam zij mij oogenblikkelijk vertellen wat zij gedaan had, want ik was in alles haar vertrouweling, en immer kwam zij tot mij om raad, al vond zij dien, en terecht, niet altijd even opvolgenswaardig.

Ik schrikte ook toen ik het hoorde, want ik wist dat oom en tante het heel onplezierig zouden vinden, en haar zeker beknorren zouden over haar onvoorzichtigheid. Ik vond het werkelijk erg jammer, niet alleen van het mooie vaasje, maar ook, en wel het meest, omdat juist Emma het gebroken had.

Waren oom en tante thuis geweest, zeker zou zij het ook hun in haar eersten schrik terstond zijn gaan vertellen, maar beiden waren dien geheelen avond uit; en hoe langer Emma tijd had om over het gebeurde na te denken, hoe meer zij er tegen opzag om er mee voor den dag te komen.

Ik had innig met het arme kind te doen, en zou gaarne de schuld van haar overgenomen hebben, maar dat wilde zij natuurlijk niet. Te vergeefs zocht ik nu naar een ander middel om haar uit de ongelegenheid te redden, tot eindelijk onze poes, die juist van buiten kwam, mij op een inval bracht.

„Kom jij eens hier, poesje,” zei ik, en meteen pakte ik haar op, bracht haar naar de voorkamer, en stopte haar bij de gebroken vaas in de kast, op gevaar af dat zij er nog grooter onheil zou stichten.

„Ziezoo,” dacht ik, de kast sluitende, „blijf daar nu vooreerst maar,” en daarop ging ik Emma geruststellen met de woorden: „Zus, de zaak is al in orde, hoor! Ik heb de poes in de

kast gesloten. Daar zit ze nu een deuntje te miauwen; maar we laten haar stil zitten. En als Ka dan straks de blinden komt sluiten en haar hoort, zal ze de kast wel open doen; en als ze dan de gebroken vaas ziet, zal ze natuurlijk denken dat de poes die in haar benauwdheid omgegooid heeft. Is dat nu niet leuk?"

"O, neen, Wim!" riep Emma, wel verre van mijn list goed te keuren, "neen, doe dat asjeblijft maar niet. Laat ons maar liever de waarheid zeggen. Kaatje moest er ons eens naar vragen."

"Geen nood," zei ik. "Zij zal het heel natuurlijk vinden dat de poes het heeft gedaan. Weet je dan niet meer dat tante haar laatst zelf bij ongeluk in de kast heeft gesloten? En *als* ze er ons naar vraagt, is het altijd nog tijds genoeg."

"Maar dan krijgt dat arme dier de schuld," klaagde Emma.

"Nu, wat zou dat?" hernam ik. "Beter het dier dan jij. Zoo'n poes geeft er toch niet om. Als je nu maar oppast dat je jezelf en mij niet verklapt door je benauwde gezicht."

Emma wilde een nieuwe tegenwerping maken, toen de deur open ging, en Kaatje met een ontsteld gezicht op den drempel verscheen.

"Als jullie nu eens wist wat er gebeurd was!" begon ze. "Daar heeft je me die leelijke kat weer in de voorkamerkast gezeten. Ik hoorde haar toen ik daar net kwam sluiten; en met dat ik de kast opendoe, springt ze er uit, en zie ik, dat er zoo'n mooi vaasje omver ligt, met een heel stuk er uit. Die leelijkert! Ik zal het maar stilletjes laten liggen, dan kan je tante het zelf zien als ze thuis komt. Ik ben blij dat *ik* het niet gedaan heb!"

Ik zag aan Emma's gezicht dat zij telkens op het punt was Kaatje in de rede te vallen, om haar met de ware toedracht der zaak bekend te maken, maar weerhouden werd, omdat *ik* er in betrokken was. Zonder dat Kaatje het merkte, wenkte ik haar echter dat zij zwijgen zou, terwijl ik alles met gemaakte verwondering stond aan te hooren. Toen het verhaal uit was, ging Kaatje, gerust in het besef van haar onschuld, weer naar de keuken, en kwam een poosje later terug om Emma naar bed te helpen, — haar werkje als tante niet thuis was, — terwijl ik gauw aan mijn schoolwerk begon.

Toen ik hier zoowat een half uurtje mee bezig geweest was, moest ik er uitscheiden, omdat ik niet goed meer zien kon; en terwijl ik nog even in de schemering bleef zitten,

werd er zachtjes aan de knop van de kamerdeur gedraaid. Een volgend oogenblik ging zij open, en — daar stond mijn zusje, in haar lange witte nachtjapon, en op haar bloote voetjes, terwijl haar blonde haar, nu niet door een lintje in bedwang gehouden, in groote golven rond haar schouders hing.

In het halfdonker deed haar onverwachte verschijning mij aan een engeltje denken, zooals ik er zoo dikwijls een afgebeeld had gezien; en onwillekeurig gevoelde ik eenig ontzag, toen zij op mij toetrad, en mij met haar zachte, blauwe oogen ernstig aanzag.

Emma was klein voor haar jaren, en ik bijzonder lang; vandaar dat het verschil in leeftijd tusschen ons veel grooter scheen dan het werkelijk was, en haar tegenover mij een gevoel van afhankelijkheid gaf, terwijl ik mij gewoonlijk tegenover haar als een soort van vader beschouwde. Ook nu kwam die vaderlijkheid, toen ik mij overtuigd had dat ik niet met een engel, maar met mijn zusje te doen had, weer bij mij op, en, haar tot mij trekkende, zei ik: „Wat is dat, Emmie? Slaap je nog niet?”

„O, Willem,” begon zij, terwijl een paar groote tranen over haar zacht roode wangen rolden. „ik *kan* niet slapen! Godurig zijn die regeltjes in mijn gedachten: *God, Die lust in waarheid heeft, Mint hem, die rechtvaardig leeft.* En nu lig ik maar aldoor te denken, dat ik een leugenaarster en een bedriegster ben, en dat de lieve Heer dat heel slecht van mij vindt, en er bedroefd over is. Ik zou zoo graag aan Kaatje zeggen dat ik gejoekt heb.”

„Gejoekt!” riep ik uit. „En je hebt er haar nog geen woord van gezegd!”

„Maar,” hernam Emma, „Kaatje denkt nu toch dat de poes het vaasje gebroken heeft; en dat zullen oom en tante ook denken, als zij het straks vertelt. En dat is immers niet waar!”

„Nee,” zei ik, „maar jij zegt immers niet, dat het *wel* waar is; en bij gevolg jok je niet ook.”

„Maar ik *laat* het haar toch denken, terwijl ik weet dat het niet zoo is,” sprak Emma overredend. „En iemand iets anders doen gelooven dan het is, is *ook* jokken; dat weet ik zeker.”

Ik was overtuigd dat Emma gelijk had, doch ik wilde het haar uit het hoofd praten, wat zeker heel verkeerd van mij was; maar de gedachte: het is om mijn zusje te helpen, gaf voor mij aan de heele zaak een schijn van goed.

„Kom, zus,” sprak ik daarom, „wees maar gerust. In ieder geval heb *ik* de poes in de kast gestopt, en niet *jij*; dus is het alleen *mijn* schuld, als zij er voor aangezien wordt.”

„Maar je hebt het gedaan om *mij* te helpen,” riep Emma schreiend, „en dus is het mijn schuld dat *jij* ook ondeugend ben geweest. — O, Wim, ik wou dat we het maar niet gedaan hadden! Ik wou dat ik maar alles vertellen kon!”

„En dan knorren krijgen?” vroeg ik.

„Ja,” was haar antwoord; „veel liever dan bedriegen; want *dat* wil de Heer niet!”

„Nu, vertel het dan maar, als je zoo graag wilt,” sprak ik ten einde raad.

„Maar dan moet ik jou ook verklappen,” jammerde Emma.

„O, dat is niets!” zei ik. „Dat mag je gerust. Wil ik Kaatje voor je roepen?”

Emma had niets liever, en zoodra Kaatje kwam, deed zij haar een volledige bekentenis, die de goede ziel blijkbaar getroffen aanhoorde. Daarna moest ik haar beloven, dat ik alles aan oom en tante zou vertellen, zoodra dezen thuis kwamen; en dat ik toch vooral niet vergeten zou, den Heer om vergeving te bidden, wat zij zelf ook eerst wilde doen. Hierop bracht Kaatje haar weer naar bed; en toen ik een poosje later eens naar haar ging kijken, lag zij gerust te slapen.

Ik kwam mijn belofte na, en tot mijn blijdschap konden oom en tante niet boos op ons zijn, toen zij hoorden hoe de zaak zich had toegedragen. Het vaasje was nog wel te lijmen, zei oom; en als het dan met het stuk naar achteren stond, zou er niets van te zien komen.

Bij mij heeft deze gebeurtenis een blijvenden indruk achtergelaten; en was ik tot dusver, tot mijn schande, niet altijd even oprecht, sedert dien tijd heb ik nooit meer vergeten, dat onoprechtheid, in daden zoowel als in woorden, zonde is in de oogen van God, Die lust in waarheid heeft.

Eindelijk kwam de tijd dat ik naar het gymnasium gaan zou, en daar ik niet iederen dag de reis naar de stad en terug kon maken, zou ik bij een aldaar wonend vriend van oom mijn intrek nemen, en wekelijks van Zaterdag tot Maandag naar huis komen.

Zoo zouden Emma en ik dus voor het grootste gedeelte van den tijd van elkander gescheiden worden; en vooral mijn zusje, die zoo eenzaam zou achterblijven, zag die scheiding met droefheid te gemoet; veel meer dan ik, wien een drukker omgeving, en het verkeer met jongens van mijn leeftijd wachtte.

Maar ach, nog voor dat *ik* mijn zusje verlaten zou, verliet *zij* mij; niet slechts voor een tijd, maar voor goed op deze aarde. De lieve Emma werd ziek, en wel zoo ernstig, dat wij al spoedig het ergste vreesden. Zij leed veel, doch met het grootste geduld; en eindelijk . . . maar neen, over haar dood kan ik niet spreken; dat maakt mij nog altijd te bedroefd. Eigenlijk *is* mijn zusje ook niet dood; want in den Bijbel staat: *Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.* Daarom zeg ik altijd van haar, wat de Heere Jezus van het dochtertje van Jairus zeide: *Zij is niet dood, maar slaapt.* Die woorden heeft oom ook op haar grafsteen laten beitelen.

Ja, Emma's lichaam slaapt in de schaduw van ons vriendelijk dorpskerkje, maar haar ziel leeft in Gods Huis daarboven. Emma wist, dat zij naar den Hemel zou gaan als zij stierf; niet omdat zij een goed kind geweest was, — zijzelve zei altijd dat er, o, zoo veel *niet* goed in haar was, — maar omdat zij op kinderlijke wijze geloofde, dat de Heere Jezus haar Zaligmaker was, die haar liefhad, en haar al haar zonden had vergeven. En zij had dien Heiland weder lief, en verlangde om bij Hem te zijn; en dien wensch heeft zij verkregen.

Indien ik mijn zusje langer had mogen bezitten, wie weet hoeveel meer ik nog van haar had kunnen leeren.

Maar neen, zóo moet ik niet spreken! Zoo zij mij op aarde nog tot nut had kunnen zijn, zou de Heer haar niet zoo vroeg bij zich in den Hemel hebben genomen. En ik gun haar die heerlijke woonplaats, hoe gaarne ik haar hier ook nog bij mij gehouden had, en hoe bedroefd mij haar heengaan dikwijls nog maakt!

Toch is het ook nu soms nog of zij bij mij is. Ik weet niet of ieder mensch een beschermengel heeft, gelijk ik wel eens gehoord heb; maar als het zoo is, dan is mijn zusje zeker *mijn* beschermengel. Als ik aan haar denk, stel ik mij haar dan ook het liefst vóór, zooals ik haar op dien bewusten avond zag; en de gedachte aan haar heeft mij al voor veel verkeerde dingen bewaard.

Als mijn zusje dit hoorde, zou zij zeker zeggen: „Beste Wim, laat niet de gedachte aan mij, maar allereerst aan den Heere Jezus je voor het kwade bewaren. Niet mij, maar in de eerste plaats den lieven Heiland moet ge u tot voorbeeld stellen. En Hij is u niet alleen in het goede voorgegaan, maar Hij kan u, wat niemand anders kan, ook goed *maken*.”

Deze les hoop ik ook te onthouden. Ja, het is zoo. De Heer *kan* en *wil* goede meisjes, en ook goede jongens, en van ons allen eens goede menschen maken. En Hij *zal* het doen, als wij het Hem in oprechtheid vragen. *Dat* kan het liefste zusje, *dat* kan de beste mensch, *dat* kan zelfs een engel niet. En daarom, — en hiermede keer ik tot mijn Latijn terug, —

SOLI DEO GLORIA! ¹⁾

---

¹⁾ God alleen zij de eer.

